Sfântul Ioan Gură de Aur despre Sfânta proorociţă Ana

Sfânta proorociţă Ana, mama proorocului Samuel (9 decembrie):
https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-pr-ana?qid=cdf1ec23-0725-4b56-95ea-56a8cd97f741&v=&b=&from_search=2

https://archive.org/details/sf.-pr.-ana

https://www.academia.edu/43902180/Sf%C3%A2nta_prooroci%C5%A3%C4%83_Ana_mama_proorocului_Samuel_9_decembrie_

***

Voieşti poate a afla despre priveghere în rugăciune? Ei bine, uită-te la Ana, şi ascultă cuvintele ei: „Adonai, Eloi Savaoth" (I Împăr. 1, 11), decât e mai bine ca să asculţi ce s-a petrecut mai înainte de pronunţarea acestor cuvinte. «S-au ridicat, zice, toţi de la masă, şi aceia imediat nu s-a dus la culcare, nu a alergat în repausare», de unde mi se pare că şi la masă că nu şi-a îngreuiat stomacul cu mâncări, ci a stat acolo mai mult de formă, căci de altfel nu ar fi putut vărsa atâtea lacrimi. Dacă noi fiind deja înfrânaţi cu postul, şi de abia ne putem ruga astfel, sau mai dreptul vorbind niciodată nu ne putem ruga astfel, apoi cu atât mai mult nu s-ar fi putut ruga ea după masă, dacă nu ar fi fost ajunată.

Să ne ruşinăm noi bărbaţii de acea femeie, să ne ruşinăm, zic, noi, care rugând pe Dumnezeu ca să ne acorde Împărăţia Cerurilor, stăm la rugăciune cu gura căscată; să ne fie spre ruşine această femeie, care se ruga şi plângea ca să i se dea copil. „Şi a stat zice, înaintea Domnului" (1 Împ. I, 9) şi ce spunea ea? „Adonai, Eloi Savaoth“, ceia ce înseamnă: Doamne, Dumnezeul puterilor şi pronunţând aceste cuvinte lacrimile îi curgeau şiroaie, căci credea şi era convinsă că prin lacrimi îl va îndupleca. Unde sunt lacrimi, negreşit că acolo e şi mâhnire şi necaz; iar unde este necazul şi strâmtorarea, fără greşală că acolo este şi multă filozofie, cum şi multă băgare de seamă. „De vei căuta, zice, spre rugăciunea roabei tale, şi de vei da roabei tale sămânţă bărbătească, voi da pe el dar înaintea Ta până la ziua morţii lui“ (Ibid. Vers. II), ea nu a zis «îl voia da pentru un an, sau doi» după cum facem noi, nici nu a zis «dacă-mi vei da copil, îţi voi da banii ci «întregul dar, pe fiul meu cel întâi născut, pe fiul rugăciunii mele îl voi da ţie pentru totdeauna». Aceasta a fost fiica lui Avraam cu adevărat. Ea dă lui Dumnezeu mai înainte chiar de a fi câştigat cererea, dar şi Dumnezeu acordă cererea fiind rugat. Decât tu priveşte de aici şi marea evlavie a acestei femei. „Şi ea grăia, zice, întru inima sa şi buzele ei se mişcau, iar glasul nu se auzea" (Ibid. Vers. 13).

Astfel se roagă lui Dumnezeu cel ce voieşte a reuşi în cererea sa, iar nu moleşit, nu cu gura căscată, nici scărpinându-se, unii fiind fără nici o băgare de seamă la ceia ce vorbeşte, sau fără nici o grijă. Pare că Dumnezeu nu putea să-i dea şi fără a mai cere ea? Nu ştia el poate dorinţa femei şi mai înainte de a se ruga? Ştia desigur, şi putea să-i îndeplinească dorinţa şi fără de rugăciune, însă dacă-i da copil mai înainte de a cere, nu s-ar fi arătat bunăvoinţa a acestei femei, virtutea ei nu s-ar fi învederat, şi nici că ar fi câştigat o astfel de recompensă. Aşadar amânarea ei până atunci nu provenea doar din invidie către Fenana, nici din răutate, ci mai mult din îngrijirea şi dragostea către bărbat. Deci când tu auzi că spune Scriptura că i-a închis Dumnezeu pântecele ei, şi că era scârbită şi necăjită pe rivala ei, care avea copil, pe când dânsa nu avea, să înţelegi de aici căa voieşte a arăta filozofia acestei femei. Pentru că judecă singur: ea avea pe bărbatul său, Elcana, ca sclav al său, căci îi zicea: „au nu sunt eu ţie mai bun decât fiece fiu? deşi poate o amăra rivala ei, adică o lua în râs, şi o împungea cu vorbe sarcastice din cauza sterpăciunii ei, totuşi ea nu se apăra, nici nu o blestema, şi nici că zicea bărbatului: «răzbună-mă, fiindcă rivala mea mă batjocoreşte». Aceia avea cu adevărat copil, dar şi aceasta avea ca contra balanţă iubirea bărbatului. De aceia şi zicea el: „nu sunt eu ţie mai bun decât fiece fiu“ , mângâind-o prin aceasta?

Să vedem acum iarăşi filozofia acestei femei. „Şi Eli o a socotit pe ea beată" (Ibid, Vers. 13), la care priveşte ce răspunde: „Nu socoti pe roaba ta ca pe o fată păgână, că din mulţimea multelor mele cugetări, şi din mulţimea mâhnirii mele m-am topit

până acum" (Vers. 16). Aceasta cu adevărat că este fapt al unei inimi înfrânte şi umilite, când noi nu ne mâniem pe cel ce ne insultă, când nu ne împuţinăm, când ne justificăm. Nimic nu poate face inima filozofă, ca scârba şi strâmtorarea. Nici un lucru nu este atât de plăcut, ca a fi cineva întristat şi mâhnit înaintea lui Dumnezeu. „Din mulţimea multelor mele cugetări, zice, am prelungit până acum".

Pe aceasta deci să o imităm cn toţii. Auziţi aceasta voi femeilor, care sunteţi sterpe, voi care doriţi copil, auziţi aceasta, zic, şi bărbaţi şi femei, pentru că şi bărbaţilor se întâmplă de multe ori de a dori copil şi a se ruga lui Dumnezeu. Ascultă ce zice Scriptura: „Şi s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca femeia sa, că era stearpă, şi l-a ascultat pe el Dumnezeu" (Facer. 25, 21).

În adevăr, că mari lucruri se pot face prin rugăciune!

(Extras omilia a Omilia a XIV-a - Cum că corpul nostru este stricăcios, iar sufletul nestricăcios)